

1

‘O, god.’

Bonk.

‘O, god.’

Bonk, bonk.

Wat was hier in godsnaam aan de hand?

‘O, god, dit is zó lekker!’

Ik worstelde me omhoog uit de slaap en keek verward om me heen in de vreemde kamer. Dozen op de grond. Ingelijste foto’s die tegen de muur stonden.

Mijn nieuwe slaapkamer, in mijn nieuwe flat, hielp ik mezelf herinneren, en ik legde mijn handen op mijn dekbed. Ik moest even aarden door mijn uiterst luxueuze dekbedhoes te strelen. Zelfs half in slaap was ik me bewust van de kwaliteit van de stof.

‘Mmm... O ja, schatje. Daar, ja dáár! Ja, zo... Ga door, ga door!’

Godallemachtig...

Ik kwam overeind, wreef in mijn ogen en draaide me om naar de muur achter me. Ik begon te begrijpen waar ik wakker van was geworden. Mijn handen gleden nog steeds afwezig over mijn dekbed. Clive, mijn magische kat, volgde de beweging met zijn ogen en stootte met zijn kopje tegen mijn handpalm. Hij wilde duidelijk gerustgesteld worden. Ik aaide hem en keek onderzoekend rond in mijn nieuwe omgeving.

Eerder die dag was ik hiernaartoe verhuisd. Het was een verrukkelijke flat: ruime kamers, houten vloeren, doorgangen met een ronde boog... Er was zelfs een open haard! Ik had geen idee hoe je een haardvuur moest maken, maar dat deed er niet toe. Ik stond te springen om spulletjes op de schoorsteenmantel te zetten. Als interieurontwerper had ik de gewoonte om dingen in mijn hoofd

zo'n beetje overal neer te poten, of de ruimte nu van mij was of niet. Mijn vrienden werden daar af en toe best gek van, omdat ik voortdurend hun prulletjes liep te verplaatsen.

Ik was de hele dag bezig geweest met de verhuizing en nadat ik zo lang in de ongelooflijk diepe badkuip met klauwpoten had gelegen tot ik eruitzag als een gerimpelde pruim, was ik in bed gaan liggen om te genieten van alle geluiden van een nieuw huis: het verkeer buiten op de achtergrond, zachte muziek en het vertrouwde getik van Clives nagel op de vloer, terwijl hij op onderzoek uit was. Het getik kwam door zijn vijfde nagel.

Om 02.37 uur lag ik plotseling stompzinnig naar het plafond te staren in een poging vast te stellen waarvan ik wakker was geworden. Geschrokken voelde ik het hoofdeinde van mijn bed bewegen... Het bonsde zelfs tegen de muur.

Dat meen je!

Toen hoorde ik heel duidelijk: 'O, Simon, dat is zó lekker! Mmm...'

Bah!

Nu was ik helemaal wakker en ik knipperde met mijn ogen, toch wel een beetje gefascineerd door wat er zich duidelijk bij de burens afspeelde. Ik keek naar Clive, hij keek naar mij, en als ik niet zo moe was geweest had ik bijna gedacht dat hij me een knipoog gaf alsof hij wilde zeggen: volgens mij krijgt er hier iemand een beurt.

Ik stond zelf nu al een tijdje droog. Een heel lange periode eigenlijk. Snelle, slechte seks en een onenightstand op het verkeerde moment hadden ervoor gezorgd dat ik al een tijd niet meer was klaargekomen. Mijn orgasme was al zes maanden op vakantie. Zes lange maanden.

Ik probeerde mezelf zo wanhopig vaak te bevredigen dat ik zo langzamerhand een muisarm riskeerde te krijgen, maar O leek voorgoed in de pauzestand te staan. En dan bedoel ik niet Oprah.

Ik duwde de gedachten aan mijn afwezige O aan de kant en krulde me op op mijn zij. Nu leek het stil en ik begon weer in slaap te vallen, met een tevreden spinnende Clive naast me. Toen brak de hel los.

‘Ja! Ja! O, god... O gód!’

Een schilderij dat ik op de plank boven mijn bed had gezet viel naar beneden en raakte vol mijn hoofd. Dat had ik kunnen weten. Als je in San Francisco woont moet je alles stevig vastmaken, anders bespringt het je. Over bespringen gesproken...

Ik wreef over mijn hoofd en vloekte zo hard dat zelfs Clive ervan bloosde, als katten konden blozen. Weer keek ik naar de muur achter me. Mijn hoofdeinde bonsde er letterlijk tegenaan terwijl het tumult bij de burens gewoon doorging.

‘Mmm... Ja, schatje, ja, ja, ja!’ zei de schreeuwlelijk zangerig, en ze sloot af met een tevreden zucht.

Toen hoorde ik, en dit was echt bij de wilde beesten af, het geluid van klappen die uitgedeeld werden! Het was wel duidelijk dat er iemand bij de burens billenkoek kreeg.

‘O, god, Simon. Já. Ik ben een stout meisje. Ja, já!’

Echt niet...

Er vielen nog meer klappen en toen hoorde ik het onmiskenbare geluid van een mannelijke stem, zuchtend en steunend.

Ik stond op, schoof het bed een stukje van de wand en dook met een kwade blik op de muur weer onder mijn dekbed.

Die nacht viel ik pas in slaap nadat ik mezelf beloofd had dat ik terug zou bonken als ik nog één piepje hoorde. Of één kreun. Of één klap.

Welkom in de buurt, Caroline.

2

De volgende ochtend, mijn eerste officiële ochtend in mijn nieuwe huis, zat ik koffie te drinken en een oude donut naar binnen te werken die was overgebleven van de verhuispartij van gisteren.

Ik was niet zo helder als ik had gewild bij het uitpakfestijn en stilletjes vervloekte ik die uitspattingen bij de burens de afgelopen nacht. Die chick had een beurt gekregen, ze had billenkoek gehad, ze kwam klaar, ze sliep. Net als Simon. Ik nam aan dat hij Simon heette, aangezien het meisje dat zo graag tikken kreeg die naam telkens had geroepen. En als ze een naam had verzonnen, dan had ze wel wat spannenders kunnen bedenken dan Simon, als je dan toch geil iets wilde gillen.

Geil... O, wat miste ik de wellust.

‘Nog steeds niks, hè, O?’ Ik zuchtte en keek naar beneden. In de vierde maand van het Afwezige O was ik begonnen tegen mijn O te praten alsof ze echt bestond. Ze voelde in ieder geval echt genoeg toen mijn leven nog in haar teken stond, al was ik er nu niet meer zo zeker van of ik haar zou herkennen. Het is heel verdrietig als een jonge vrouw niet eens meer weet hoe haar eigen orgasme voelt, dacht ik, en ik keek een beetje weemoedig uit het raam naar de skyline van San Francisco.

Ik stond op en liep naar de gootsteen om mijn koffiebeker uit te spoelen. Ik zette hem op het uitdruiprek en deed mijn lichtblonde haar in een slordige paardenstaart. Het was echt een chaos om me heen. Hoe goed ik alles ook plande, hoe goed ik de dozen ook had gestickerd, hoe váák ik die idioot van een verhuizer ook gezegd had dat als er KEUKEN op de doos stond, die dus niet in de BAD-KAMER hoorde, het was nog steeds een zootje. Gelukkig was ik zo verstandig geweest om mijn favoriete koffiebeker apart te houden.

‘Wat denk je, Clive? Hier beginnen of in de woonkamer?’ Hij lag opgekruld op een van de brede vensterbanken. Ik geef het toe, als ik op zoek ben naar een nieuwe plek om te wonen kijk ik altijd naar de vensterbanken. Clive keek graag uit over de wereld en het was fijn om hem voor het raam te zien zitten wanneer ik thuiskwam.

Hij leek in de richting van de zitkamer te knikken.

‘Oké, we gaan voor de zitkamer,’ zei ik en ik realiseerde me dat ik pas drie keer iets gezegd had sinds ik wakker was geworden en dat elk woord gericht was geweest aan een poesje. Eh...

Twintig minuten later was Clive verwickeld in een starwedstrijd met een duif en sorteerde ik een stapel dvd's. Ik hoorde stemmen in de hal. Mijn luidruchtige burens! Ik rende naar de deur, struikelde bijna over een doos, en drukte een oog tegen het kijkgaatje. Niets te zien, behalve de deur aan de overkant. Wat ben ik toch een viezerik. Toch hield ik niet op met gluren.

Ik zag het niet zo goed, maar ik kon hun gesprek wel horen. De stem van de man klonk laag en kalm.

Zijn metgezel slaakte een diepe zucht en zei: ‘Mmm, Simon, vannacht was echt zalig.’

‘Ik vond vanmorgen trouwens ook zalig,’ zei hij. Het klonk alsof hij haar een klapzoen gaf.

Hmm. Dan waren ze vanmorgen zeker in een andere kamer geweest. Ik had niets gehoord. Ik drukte mijn oog weer tegen het gaatje. Gore viezerik.

‘Ja, dat was het ook. Bel je me snel?’ vroeg ze en ze boog zich naar hem toe voor nog een kus.

‘Natuurlijk. Ik bel je als ik terug ben,’ beloofde hij. Hij gaf haar een tik op haar billen toen ze zich giechelend omdraaide.

Ze was vrij klein van stuk. Dagdag, Billentik. Door de hoek kon ik net die Simon niet zien en hij was alweer in zijn flat voordat ik me een beeld van hem kon vormen. Interessant, dacht ik. Dus dit meisje woont niet met hem samen.

Ik had geen liefdesbetuigingen gehoord bij het afscheid, maar ze leken wel erg op hun gemak bij elkaar. Afwezig kouwde ik op

mijn paardenstaart. Dat moest ook wel, met die billenkoek en zo.

Ik probeerde me ergens anders op te concentreren en liep terug naar mijn dvd's. Spanking Simon, wat een geweldige naam voor een band... Ik was inmiddels bij de H.

Een uur later zette ik net *De tovenaars van Oz* naast *Sjakie en de chocoladefabriek*, toen ik een klop op de deur hoorde. Er klonk gebakkelei in de hal en ik moest een grijns onderdrukken.

'Laat het nou niet vallen, idioot,' zei een zwoele stem bestraffend.

'O, hou je kop. Doe 'ns niet zo bazig,' beet een tweede stem terug.

Met rollende ogen deed ik de deur open. Daar stonden mijn twee beste vriendinnen, Sophia en Mimi, met een grote doos in hun handen. 'Niet vechten, dames. Jullie zijn allebei de mooiste.' Ik lachte en trok een wenkbrauw op.

'Ha-ha. Grappig, hoor,' zei Mimi en ze strompelden naar binnen.

'Wat is dat in hemelsnaam? Ik kan gewoon niet geloven dat jullie dat vier trappen omhoog gesjouwd hebben!' Mijn besties deden niet aan lichamelijke arbeid wanneer ze daar iemand anders voor konden charteren.

'Geloof me, we zaten buiten in de taxi te wachten tot er iemand voorbijkwam, maar we hadden pech. Dus moesten we het zelf naar boven slepen. Veel geluk met je nieuwe huis!' zei Sophia. Ze zetten het neer en ze liet zich in een gemakkelijke stoel bij de haard vallen.

'Ja zeg, hou eens op met altijd maar te verhuizen. We zijn het zat om telkens iets voor je te moeten kopen.' Mimi lag inmiddels op de bank en met een dramatisch gebaar sloeg ze haar armen voor haar gezicht.

Ik duwde met mijn teen tegen de doos en vroeg: 'Dus wat is het? En ik heb nooit gezegd dat jullie iets hoefden te kopen. Die Jack LaLanne-sapcentrifuge van vorig jaar had ik echt niet nodig, hoor.'

'Doe niet zo ondankbaar. Maak gewoon open,' beval Sophia bazig en ze wees naar de doos met haar middelvinger, die ze vervolgens naar me opstak.

Zuchtend ging ik op de grond voor de doos zitten. Ik wist dat hij van de Williams Sonoma-kookwinkel kwam, vanwege het lint met het piepkleine ananasje eraan. De doos was zwaar, wat er ook in zat.

‘O nee, wat hebben jullie gedaan?’ vroeg ik, want ik zag Mimi naar Sophia knipogen. Ik trok het lint los en opende de doos. Ik was zo blij als een kind met wat ik daar zag. ‘Jongens, echt, dit is te veel!’

‘We weten toch hoe erg je je oude mist.’ Mimi glimlachte naar me.

Jaren geleden had ik de keukenmachine van een oudtante gekregen nadat ze was overleden. Hij was meer dan veertig jaar oud en deed het nog prima. Die dingen gingen een leven lang mee. Uiteindelijk had hij een paar maanden geleden de geest gegeven. Ik was courgettebrood aan het maken en stond de hele middag al te mixen, toen er rook uit het apparaat kwam en hij begon te haperen. Ik vond het vreselijk, maar had hem toch weggedaan.

Vanuit de doos staarde een fonkelnieuwe roestvrijstalen keukenmachine me aan. Ik kreeg visioenen van koekjes en taarten.

‘Jongens, wat prachtig!’ zei ik ademloos. Verrukt haalde ik mijn nieuwe baby uit de doos om hem te bewonderen. Ik aaide hem en spreidde mijn vingers over het gestroomlijnde oppervlak, genietend van het koele metaal tegen mijn huid. Zuchtend sloot ik het apparaat in mijn armen.

‘Moeten we jullie even alleen laten?’ vroeg Sophia.

‘Nee, hoor. Het is goed zo. Ik wil juist dat jullie getuige zijn van onze liefde. Bovendien is dit waarschijnlijk het enige apparaat waar ik in de nabije toekomst enig plezier aan zal beleven. Bedankt, jongens. Het is te duur, maar ik ben er heel blij mee.’

Clive snuffelde aan de mixer en sprong prompt in de lege doos.

‘Als je belooft ons regelmatig zalige dingen te brengen, is dat het allemaal waard, liefje.’ Mimi kwam overeind en keek me verwachtingsvol aan.

‘Wat?’ vroeg ik wantrouwig.

‘Caroline, kan ik alsjeblieft nu met je laden beginnen?’ vroeg ze

en ze maakte een schijnbeweging richting mijn slaapkamer.

‘En wat ga je dan doen met die laden?’ Ik trok het koordje om mijn middel een beetje strakker. Ze zou toch niet in mijn linge-rielande willen rommelen?

‘Je keuken! Ik smacht ernaar om hem in te richten!’ riep ze uit en ze begon op de plaats te joggen.

‘O... Ja hoor, leef je uit! Gelukkig kerstfeest, gek,’ schreeuwde ik haar na, terwijl ze triomfantelijk naar de keuken draafde.

Mimi was opruimcoach. Ze had ons in de tijd dat we aan Berkeley studeerden helemaal gek gemaakt met haar obsessieve neigingen en haar waanzinnige oog voor detail. Op een dag stelde Sophia voor dat Mimi maar opruimcoach moest worden, en na haar afstuderen was dat precies wat ze had gedaan. Nu werkte ze overal in de Bay Area en hielp gezinnen hun zaakjes op orde te krijgen. Het ontwerpbureau waarvoor ik werkte huurde haar soms in en ze was zelfs een paar keer op een betaaltelevisiezender geweest die opnamen had gemaakt in de stad. De baan paste precies bij haar.

Dus liet ik Mimi haar ding doen in de wetenschap dat ze mijn spullen perfect zou ordenen. Sophia en ik gingen door met rommelen in de zitkamer. Sophia bewonderde mijn dvd-verzameling en moest lachen bij de dvd's die we de afgelopen jaren samen hadden gekeken. Elke Brat Pack-film uit de jaren tachtig kwam voorbij en we vroegen ons af of John Bender Claire Standish toch zou krijgen als ze allemaal op maandag weer naar school zouden gaan. Ik dacht van niet en bovendien was ik ervan overtuigd dat ze die oorbel nooit terug had gekregen...

*

Later die avond, nadat mijn vriendinnen vertrokken waren, nestelde ik me met Clive op de bank om naar herhalingen van *Barefoot Contessa* te kijken op Food Network. Dromerig dacht ik aan de verrukkelijke dingen die ik met mijn nieuwe mixer zou maken en dat ik ooit een keuken wilde als die van Ina Garten.

Ik hoorde voetstappen op de gang buiten mijn voordeur en twee

stemmen. Met samengeknepen ogen keek ik naar Clive. Billentik was er vast weer.

Ik sprong op van de bank en drukte mijn oog weer tegen het kijkgaatje in de hoop dat ik een blik op mijn buurman kon werpen. Weer miste ik hem; ik zag alleen zijn rug terwijl hij achter een heel lange vrouw met lang bruin haar zijn flat in liep.

Interessant, dacht ik. Twee verschillende vrouwen in twee dagen. Een womanizer.

De deur sloeg dicht en ik voelde Clive spinnend om mijn benen draaien.

‘Nee, je kunt niet naar buiten, gekke jongen,’ zei ik zangerig en ik pakte hem op. Ik wreef zijn zijdeachtige vacht tegen mijn wang en moest glimlachen toen hij zich achterover in mijn armen installeerde. Clive was de womanizer in dit huis. Hij ging liggen voor iedereen die zijn buik kroelde.

Ik plofte weer op de bank en keek hoe Barefoot Contessa ons allemaal leerde hoe je in de Hamptons een etentje moet organiseren, eenvoudig en toch elegant, en met de bijbehorende gigantische bankrekening.

Een paar uur later ging ik met de afdruk van het bankkussen in mijn wang naar bed. Mimi had mijn kast zo efficiënt ingericht dat ik alleen nog de foto’s op hoefde te hangen en een paar dingetjes hoefde neer te zetten. Bewust haalde ik de rest van de foto’s van de plank boven mijn bed. Vannacht zou ik geen enkel risico nemen. Midden in de kamer stond ik te luisteren naar geluiden van de burens, maar aan het westelijk front was alles stil. Houwen zo. Misschien was gisteravond een eenmalig iets.

Terwijl ik me klaarmaakte voor de nacht, keek ik naar de ingelijste foto’s van mijn familie en vrienden: skiën met mijn ouders in Tahoe. Met de meiden bij de Coit Tower. Sophia stond graag op de foto met fallische symbolen. Ze speelde cello bij het San Francisco Symphony-orkest en alhoewel ze haar hele leven al muziekinstrumenten had gehad, kon ze het niet laten om grapjes te maken als ze een fluit zag. Ze was echt gestoord.

Op dit moment had geen van ons een relatie, iets wat niet vaak

voorkwam. Meestal was er wel iemand van ons die met iemand datete, maar nadat Sophia een paar maanden geleden met haar laatste vriendje had gebroken, stonden we allemaal droog. Gelukkig voor mijn vriendinnen stonden zij nog niet zo lang droog als ik. Voor zover ik wist, hadden ze nog steeds contact met hun O's.

Huiverend dacht ik terug aan de avond dat O en ik uit elkaar waren gegaan. Ik had een reeks slechte eerste dates achter de rug en was seksueel zo gefrustreerd dat ik me liet overhalen naar de flat te gaan van een kerel met wie ik helemaal geen tweede keer wilde afspreken. Niet dat ik iets had tegen onenightstands. Ik was er vaak genoeg de volgende ochtend vol schaamte tussenuit geknepen. Maar deze kerel? Ik had beter moeten weten. Cory Weinstein, blablabla. Zijn familie was eigenaar van een pizzaketen aan de westkust. In theorie prima, toch? In theorie, hè. Hij was best aardig, hoor, maar saai. En ik had al een tijdje geen man gehad. Na diverse martini's en een glad praatje in de auto gaf ik daarom toe en liet ik Cory zijn gang gaan.

Tot die tijd had ik de bekende stelling aangehangen dat seks net als pizza eten is. Zelfs als het niet lekker is, is het nog steeds best lekker. Nu haatte ik pizza. Om diverse redenen overigens.

Dit was de slechtste seks ooit. Dit was snelvuurseks: snel, snel, snel. Dit was dertig seconden aan de tietten, zestig seconden aan iets ongeveer twee centimeter boven waar hij had moeten zitten, en dan erin. En eruit. En erin. En eruit. En erin. En eruit.

Je kon het maar beter achter de rug hebben, toch? Echt niet. Die ellende duurde maanden. Nou ja... bijna dertig minuten. Erin. Eruit. En erin. En eruit. Het voelde alsof mijn arme doos gezandstraald was.

Tegen de tijd dat het voorbij was en hij 'Wat heerlijk!' had geschreeuwd en boven op me was geploft, had ik in mijn hoofd al mijn kruiden opnieuw ingedeeld en was ik begonnen aan de schoonmaakspullen onder het aanrecht. Ik kleepte me aan, wat niet zo lang duurde, omdat ik bijna alles nog aanhad – en vertrok.

De volgende avond besloot ik, nadat Carolines Bermudadriehoek weer enigszins was hersteld, om haar te verwennen met een

lekkere lange solosekssessie, met in het achterhoofd de immens populaire fantasieminnaar George Clooney, ook wel bekend als dokter Ross. Tot mijn grote spijt had O echter het pand verlaten. Ik deed het af als onbelangrijk, misschien had ze een avond vrij genomen om het trauma van Cory van de pizzaketten te verwerken.

Maar de volgende avond? Geen O. Die hele week liet ze zich niet zien en de week daarna ook niet. Weken werden maanden, en maanden. Ik ontwikkelde een diepe haat voor Cory Weinstein. Die snelvuurfucker...

Ik schudde mijn hoofd om de gedachten aan O kwijt te raken terwijl ik in bed kroop. Clive wachtte tot ik goed lag voordat hij zich in mijn knieholten nestelde. Toen ik het licht uitknipte knorde hij nog even.

'Slaap lekker, Mr Clive,' fluisterde ik en ik viel als een blok in slaap.

*

Bonk.

'O, god.'

Bonk, bonk.

'O, god.'

Deze keer werd ik sneller helemaal wakker, omdat ik wist wat ik hoorde. Ik kwam overeind en wierp een woedende blik op de muur achter me. Het bed stond nog steeds een stukje van de muur, dus ik voelde geen beweging, maar je kon er gif op innemen dat er daar wel iets bewoog.

Toen hoorde ik... een sissend geluid?

Ik keek naar Clive en zijn staart was helemaal opgezet. Hij kromde zijn rug en ijsbeerde heen en weer op mijn voeteneind.

'Hé, meneertje, alles in orde. We hebben gewoon een luidruchtige buurman,' zei ik geruststellend en ik strekte mijn hand naar hem uit.

'Miauw.'

Ik hield mijn hoofd schuin en luisterde gespannen. Clive keek

me aan alsof hij wilde zeggen: dat was ik niet.

‘Miauw! O, god. Miauw!’

Die chick bij de burens miauwde. Mijn buurman moest wel heel veel in huis hebben om dat te laten gebeuren.

Op dat moment ging Clive helemaal door het lint en gooide zich tegen de muur. Hij klom er letterlijk tegenop in een poging de plek te bereiken waar het geluid vandaan kwam, zelf ook een luid gemiauw uitstotend.

‘Ooo ja, ja zo, Simon... Mmm... miauw, miauw, miáúw!’

Lieve god, aan beide zijden van de muur zaten vanavond losgebroken poesjes. De vrouw had een accent, al kon ik het niet goed plaatsen. Vast Oost-Europees. Tsjechisch? Pools? Wacht even! Ik was klaarwakker om, even kijken, 01.16 uur, omdat de buurman iemand een beurt gaf. En het enige wat ik me afvroeg was uit welk land ze kwam!

Ik probeerde Clive vast te pakken en hem te kalmeren. Lukte niet. Hij was gecastreerd, maar hij was natuurlijk wel een jongetje en hij wilde hebben wat er aan de andere kant van die muur was. Hij bleef loeien en samen gaven ze een miauwconcert. Uiteindelijk moest ik lachen, het was gewoon te grappig. Mijn leven was één groot, absurd theater geworden, compleet met kattenkoortje.

Ik hield me in omdat ik nu Símon kon horen kreunen. Zijn stem was laag en diep en terwijl de vrouw en Clive naar elkaar bleven roepen, luisterde ik alleen naar hem. Hij steunde en het bonken tegen de muur begon. Hij ging voor de eindsprint.

De vrouw miauwde harder en harder. Ongetwijfeld kwam ook zij bijna klaar. Haar gemiauw ging over in onsamenhangend geschreeuw, en eindelijk gilde ze uit: ‘*Da! Da! Da!*’

Aha. Ze was Russisch. Op de barricaden voor Sint-Petersburg.

Nog een laatste beuk, een laatste kreun... en een laatste miauw. Daarna was het weer zalig stil. Afgezien van Clive. Hij had liefdesverdriet en stopte pas met jammeren toen het verdomme vier uur was.

De Koude Oorlog was weer uitgebroken...